

A woman in a historical floral dress stands in a garden, holding a modern backpack. The scene is framed by a stone archway. In the background, a large Gothic cathedral is visible through the trees. The overall aesthetic is a blend of historical fashion and modern utility.

moje sladké
šestnáste storočie

rachel harrisová

COO
BOO

Moje sladké šestnásťte storočie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Rachel Harrisová

Moje sladké šestnásťte storočie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COO
BOO

moje sladké
šestnáste století

rachel harrisová

Preložila Lenka Loncová

Copyright © 2012 by Rachel Harris

This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC.

All rights reserved.

Translation © Lenka Loncová, 2013

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7447-431-6

ISBN e-knihy 978-80-7447-911-3 (1. zverejnenie, 2016)

*Mojim krásnym, skvelým, divokým dcéram Jordan a Cali.
Dúfam, že vždy pôjdete za svojimi snami.
A môjmu úžasnému manželovi Greggovi, ktorý ma vždy podporuje.
Si mojou oporou.*

Prvá kapitola

Som v pasci.

Sústreďujem sa na monitor pred sebou a zbežne si prezerám zábavné programy premietané počas letu, aby som prestala vnímať Jennu. Ako keby to bolo vôbec možné. Keď sa energická snúbenica môjho otca rozruší, prisahala by som, že niekedy ju počujú len psy.

V tomto lietadle sme už vyše šesť hodín. Prebudila som sa pred necelou hodinou, zničená, mrzutá a deprimovaná, ale táto žena je aj tak stále plná energie. Ako keby sa narodila s kofeínom v žilách.

„Cat, vieš, čo znamená toto?“

Pri pohľade na svojho otca zdvihnem obočie, ale nakoniec usúdím, že jeho všetko pohlcujúci záujem o noviny je v podstate stanoviskom neutrality. Aby som vám povedala pravdu, nie je to jeho nezaujatosť, ktorá ma zraňuje. Ide skôr o skutočnosť, že tým, že sa vždy drží bokom, akoby sa staval na jej stranu.

A tak sa vzdáľuje odo mňa.

Rozhodnem sa pre mizernú reprízu a najradšej by som tú nevlastnú strigu v zácvičku zaškrtila. Nakloním sa dopredu, aby som videla cez uličku. Letným pohľadom zachytím jej lietajúce prsty na tablete – chvalabohu, že v lietadle majú wi-fi, lebo inak by som ju musela naozaj zaškrtiť. „Nie, prezrad' mi to, Jenna. Čo to znamená?“

„Znamená to, že tvoj večierok bude mať zaručený úspech!“

Môj večierok. Správne. Ako keby čokoľvek, čo súvisí s týmto tu, bolo pre mňa. Keby sa Jenna o mňa naozaj zaujímala, asi by sa dovtípila, že všetko, čo zahŕňa davy, senzácievých fotoreportérov a podrobné skúmanie určite nie je nič pre mňa. Odmietá pochopiť skutočnosť, že možno som dcérou Hollywoodu, no neznamená to, že som aj jeho produktom. Keď už sme pri tom, tento večierok je pre ňu.

Jennu tak uchvátil tento vlastný skvelý ťah, že nehrozí, aby si všimla nedostatok môjho záujmu. Nakláňa sa cez otca a doslova sa rozplýva: „Môj pocit radosti je naozaj neskutočný. Tvoj večierok bude najväčšou a najvyzývavejšou udalosťou, akú som kedy dala dokopy!“

Ach jaj.

Radšej sa otočím späť k televízii a zdvihnem svoje slúchadlá.

Nanešťastie ju to vôbec neodradí a pokračuje. „Dokonca môžeš načrtnúť aj karikatúry hostí, keď sa zjavia vo dverách, ak budeš chcieť.“ Vrhne na mňa osľňujúci úsmev, akoby mi robila nejakú obrovskú láskavosť. „To tomu všetkému pridá zábavný a gýčový prvok, nemyslíš?“

Nie, nemyslím. Som umelkyňa, nie osoba z ulice, ktorá umeniu nerozumie.

Pobozká otca na líce, potom mu prstom zotrie korálovočer-

venú škvrtu od rúžu a ja som svedkom toho, ako sa doslova roztápa. Je taký ubitý. „Objednajte mi diétnu kolu, ak pôjde okolo ten vozík, dobre?“ zahlási Jenna. „Ja sa idem nebojácne postaviť do radu na toaletu!“

Len pokývam hlavou, keď rozpačito kráča uličkou, potkne sa a spadne priamo do lona jednej ženy. Jenna nasadí obrovský úškrn, pohodí svojimi otrasnými blond vlasmi a až prehnane sa ospravedlňuje. Potom sa zloží na opierku pri dotyčnej pani, zabúda na svoj výlet na toaletu a namiesto toho sa začne dôverne zoznamovať so svojou novou najlepšou kamoškou.

Ale to je jedno. Aspoň jej porucha pozornosti funguje v môj prospech, pomyslím si, keď opäť skĺznem do jej voľného sedadla, opriem si hlavu o otcovo rameno a vdychujem známú vôňu jeho korenistej vody po holení a kolínsku od Armaniho. Rukou ma objíme a ja sa pritisnem ešte bližšie. V tichých chvíľkach, ako je táto, si dokážem predstaviť, že všetko je znovu ako predtým, než sa zamiloval do nesprávnej osoby.

Otec ma pobožká na čelo. „Ďakujem ti.“

Jemne nadvihnem hlavu, pretože sa ešte nechcem vymaniť z jeho objatia a vrhnem naňho zmätený pohľad. „Za čo?“

„Za to, že si Jenne dovolila, aby ti usporiadala večierok na oslavu tvojich sladkých šestnástych narodenín. Možno tomu nebudeš veriť, ale má len tie najlepšie úmysly.“

Isteže má. Letmo pozriem dopredu, kde vidím, ako práve plesla o opierku a vydala zo seba vysoko položený škrekot. Jediným zámerom Jenny je, aby jej podujatie odvysielali na MTV. Randí s niekým slávnym, jeho dcéru dostane do televízie a tým bude mať pre svoje podnikanie zaručený hotový rozruch – na deväť mesiacov práce to vôbec nie je zlé.

Znovu úchytkom pozriem na otca. Prečo nevidí, aká je fa-

lošná? Pripadá mi to asi tak, že vždy, keď sa objaví na scéne, dá si na oči klapky, cez ktoré vidí len túto šťastnú chichotavú blondínu, s ktorou ja nemám vôbec nič spoločné.

„Aj Jenna mala podobný, keď mala šestnásť,“ pokračuje.

„Povedala, a teraz citujem, že to bol zlatý kliniec jej adolescentných zážitkov.“

Prevráti očami a zaškerí sa. Tlak v mojej hrudi sa zníži. Nezmienil sa. Stále sme to my dvaja, dokonca aj keď je ona nablízku. A potom sa mu na čele objavia vrásky, nepohodlne sa otočí a do očí sa mu vplazí previnilý pohľad.

Do kelu. Už je zas tu.

„Oriešok, viem, že sa o mňa stále pokúšaš starať, ale už som dospelý. A je mojou prácou dohliadať na teba. Chcem, aby si mala aspoň jeden normálny zážitok z detstva.“

Odfrknem. „Normálny. Iste.“ S posmešným úškrnom sa trochu nakloním a neveriacky nadvihnem obočie. „Oci, nerada ti kazím radosť, ale žijeme v Beverly Hills. Zatiaľ čo budete mať svoju narodeninovú oslavu a náš súkromný život sa bude šíriť po svete za účelom zábavy, médiami posadnutí sopliaci budú svedkami tejto nešťastnej skutočnosti. Nemyslím si, že je to celkom normálne.“

Otec sa zachechce a ja ho za to obdarujem sebavedomým úšklabkom. „A okrem toho, kedy sme robili niečo ako zvyšok Hollywoodu?“

Obrana je pokojná, pomyslím si, prikývnem a znovu si sadnem. Otec sa nemôže hádať, ak je niečo logické. Keby sme nemali také poštovné smerovacie číslo, aké máme, a ja exkluzívne a predražené vzdelanie, nikdy by ste nepovedali, že sme pri peniazoch. Hoci je známym filmovým režisérom a má niekoľko Zlatých glóbusov, môj otec je celkom normálny. V živote

som zo školy nevymeškala ani deň a počas leta len zriedkavo prijíma projekty. To je predsa čas na rodinu a dovolenky, ale nie také, na ktoré by sa chodievalo súkromným lietadlom až niekam na koniec sveta. To nie je nič pre Crawfordovcov. Nie, my chodievame do starého dobrého Disney Worldu a na pláž. Občas sa zastavíme u partie filmárov z Kanady, aby sme to tam okorenili. Dokonca nemáme ani len domácu či kuchára.

Otec ma stisne tuhšie. „Máš pravdu, nie sme normálni. Ale aj tak si myslím, že je to dobrý nápad.“ Hlavu si opieram o sedadlo a on sa usmieva. „Je to večierok, bude to zábava. Plus, ja som už splnil svoj sľub, aby som sa ti zalíškal tým, že som ťa vzal do Talianska. Nezaslúžim si teda zmier?“

Musím pripustiť, že ak má mať každý svoju cenu, mojou by bol výlet do Florencie. Som posadnutá svojím talianskym dedičstvom, jediná vec, ktorú od svojej najdrahšej mamičky prijímam, a renesanciou, odkedy som vo štvrtjej triede videla *Madonu s dieťaťom s jablkom a hruškami* od Bernarda van Orley. Od toho momentu hlcem každú umeleckú knihu a romány z tohto obdobia alebo aspoň z Talianska, ktoré sa mi podarí nájsť.

Ak ide o úplatky, výlet je priam vynikajúcim nápadom.

Ale aj tak ani náhodou otcovi nedovolím, aby sa z toho háčika vyvliekol tak ľahko. To, čo odo mňa žiada on, je obrovská vec. Možnože by sa veci mali inak, keby som bola normálnym dievčaťom z vidieka v štáte Mississippi alebo niekde z pobrežia Cape Cod alebo keby ľuďom nestačil jeden pohľad, aby hneď spoznali celý môj životný príbeh. Keby som mohla byť len sebou, Cat Crawfordovou, bez akýchkoľvek očakávaní a predpokladaných názorov, možno by som sa vtedy s Jennou naťahovala pre vzorky obrúskov alebo farbu vzorkovníkov. Ale to nie je realita. A tak len pokrčím plecami, predstieram spokojný a znudený

výraz, ktorý som si zdokonalila najmä vďaka škole a médiám, a vraciam sa späť na svoje vlastné sedadlo.

Okamžite sa načiahnem dopredu po svoj ruksak. Už len ten pocit, keď ho držím, spôsobuje, že sa cítim lepšie – svoj šialený život mám viac pod kontrolou. Prezerám si jeho obsah – výbava mejkapu a taštička s kozmetikou, peňaženka, fotoaparát, iPod a super fialový iPhone, moje výtvarné potreby a farebne rozlíšený obal na brožúrky zo zájazdu a papiere s historickými informáciami a nakoniec môj materiál na čítanie, vrátane knihy *Chrám Matky Božej v Paríži*, ktorú čítam na angličtinu. Vzala som si ju, aby som mohla zastaviť Jennu, kedykoľvek budem potrebovať prestávku.

Kým tento výlet skončí, bude zo mňa šialený odborník na Victora Huga.

Vytiahnem knihu a zazipsujem si tašku skôr, než sa znovu nakloním dolu, aby mi sklzla pod sedadlo. Keď sa posadím, kútikom oka zazriem známu ženskú tvár a zamrznem. Ruky sa mi doslova potia. Srdce mi tlčie a rev tryskového motora pod mnou sa zintenzívňuje.

Je to len predstava, Cat, hovorím si. Ale nepomáha mi to. Na titulnej strane novín mojej spolusediacej je krásna usmievajúca sa tvár a ďalší milenec, ktorý dostal košom, s nadpisom: CATERINA ANGELI TO UROBILA ZNOVU.

„Ďalší išiel dočerta.“

Slová mi vyklznu z úst skôr, než ich dokážem zastaviť. Majiteľka novín si zrazu oddýchne od svojho hlbavého čítania a jedovato sa na mňa pozrie, no potom ma spozná a rozjasní sa jej tvár. Rýchlo otočí noviny, aby mohla porovnať fotku mojej matky na obale s poníženou, neupravenou a čoskoro šestnásťročnou verziou sediacou vedľa nej.

Najradšej by som sa potopila do vlastného sedadla. Pozerám sa inam, predstieram, že nemám ani len poňatia, prečo na mňa zíza, ale nejde mi to. Tak sa nasilu stretnem s jej pohľadom a spokojným úsmevom. Nenútene sa otočím späť k svojej knihe, otvorím ju na strane so somárskym rohom a predstieram, že čítam. Cítim na sebe pohľad tej ženy – sleduje ma, čaká, že urobím niečo škandalózne – bojujem s nutkaním našuchoriť si vlasy kávovej farby alebo si odhryznúť necht.

Čoskoro sa na mňa prestane pozerat' a čaká, že uvidí moju matku. Nakoniec sa začne nudit', vráti sa späť k svojmu čítaniu plnému klebiet a na mňa úplne zabudne.

Vždy to tak býva.

Druhá kapitola

Florenca. Pozerám von oknom svojej hotelovej izby a hľadím na zvlnené zelené toskánske kopce, kľukatiacu sa rieku Arno a nádherné Ponte Vecchio. Svetoznáme Duomo uprostred mora červenohnedých škridlových striech sa zdá byť tak blízko, že mám chuť sa ho dotknúť. Som tak ďaleko od Hollywoodu, ako sa len dá. Zakláňam hlavu, zatváram oči a dýcham.

La vita è bella.

Lady Gaga preruší moje snenie a ja hned' našpúlím ústa. Tá žena je naozaj hybnou silou pre svoje okolie a jej piesne sú skutočne chytľavé, ale môj tón zvonenia *Poker Face* sa celkom nehodí do tohto pokojného prostredia, kde sa práve nachádzam. Otvorím jedno oko, vzdychnem a potom sa začnem teperiť za svojím telefónom.

„*Buongiorno,*“ pozdravím.

Hej, úplne som podľahla taliančine.

„Ste so svojou izbou spokojná, *signorina* Crawfordová?“

Keď počujem úsmev v otcovom hlase, zasmejem sa aj ja. Ruky mám naširoko roztvorené a dokola sa otáčam. Vďaka jeho novému statusu zasnúbeného muža – a vine za to, že mi usporadúvajú nechcený večierok k mojím šestnástym narodeninám – sa otec vzdal svojich držgrošských spôsobov a márnopotratne utráca za ubytovanie. Náš hotel je vskutku naozajstným renesančným palácom. Steny v mojej izbe sú úplne pokryté dych vyrážajúcimi freskami.

Povedala by som, že to všetko môže byť.

„Hej. Som.“

Otec sa smeje. „No tak to rád počujem. Som si istý, že si sa už zabývala.“ Poobzerám sa okolo seba a všimnem si, že v skrinách sú už naozaj dokonale zorganizované kôpky môjho oblečenia, šaty a púzdra visia pekne na vešiakoch a prázdne kufre sú umiestnené vo vrchnej priehradke. Veľmi dobre ma pozná. „Jennu už svrbia päty a najradšej by išla von. Som si istý, že aj ty. Čo keby sme sa stretli dolu, povedzme... o takých päť minút?“

Úsmev na tvári mi vybledne. Na ramená si dám svoj ruksak a ešte pevnejšie zovriem telefón. „Vlastne, oci, dúfala som, že dnes ráno mi dovoľíš prezrieť si mesto na vlastnú päsť. Skôr než povieš nie, už som všetko preskúmala.“ Kľúčové je dokázať mu, že som si už urobila svoju domácu úlohu a že som naozaj rozumná ľudská bytosť. „Len kúsok odtiaľto už o polhodinu začína trojhodinová prehliadka s anglicky hovoriacim sprievodcom na Piazza Strozzi a správca domu mi už poskytol detailný popis cesty, ako sa tam dostať. Odtiaľto to vlastne trvá len desať minút pešo.“

Môj hlas sa dostáva na pokojnú a sebedomú hladinu, hoci mám v tvári bolestný výraz a slúchadlo zvieram v smrteľnom kŕči.

Slovami sa ani len nedá vysloviť, aké to je pre mňa dôležité. A nie je to len preto, lebo si potrebujem oddýchnuť od Jenny, hoci aj to je jeden zo zásadných dôvodov. Ale ísť do Talianska a preskúmať svoje dedičstvo, svoju jedinú *dobrú* spojitosť s vlastnou matkou – to bolo odjakživa mojím snom. Naozaj sa do toho potrebujem pustiť na vlastnú päsť.

„Sama, ha?“ otec sa odmlčí a ja počujem, ako mu v pozadí niečo hovorí Jenna. Zakryje slúchadlo a ja zadržiavam dych. Prejdem k oslnivo zlatému nástennému svietniku a obkresľujem jeho jemné krivky, nadskakujem na špičkách a ruksak si presúvam na druhé rameno. Nakoniec sa opäť vráti k rozhovoru so mnou. „Diskutovali sme o tom s Jennou.“ Naozaj sa snaží, keď ide o prezentáciu ich jednotného postoja, ako keby Jenne išlo o moje dobro alebo niečo také. „A súhlasíme, že teda môžeš ísť sama, ak nám sľúbiš, že sa tu stretneme o druhej popoludní. Mala by si mať dostatok času...“

„Bez problémov!“ Šťastne zatancujem a pobozkám nohu cherubína na svojej stene s freskami. „Budem čakať v hale najneskôr o tri štvrté na dve, sľubujem.“

Nasleduje pauza na otcovej strane, počujem zvuk zatvárajúcich sa dverí. „Viem, že to potrebuješ, Caterina.“

Prestávam krúžiť a čakám, čo bude nasledovať. Celé moje meno používa len vtedy, keď je precitlivený. Alebo keď ničoho chce. Ale, koniec koncov, na výmenu za celé ráno potulovania sa po Florencii osamote by som mu splnila čokoľvek, čo by len chcel.

Odkasle si a pokračuje nižším tónom hlasu: „Keď sa vrátiš, pôjdeme na obed a na nákupy a potom sa spolu pekne navečeriame. Ako rodina.“

Zatvorím oči a opriem sa o stenu. *Ako rodina*. Myšlienka, že

mi zabezpečí blízku rodinu ako z nejakého jeho filmu, sa ho zmocnila a je ňou doslova posadnutý. Otec a Jenna sa ešte ani len nevzali a už sa ma s Jennou snaží napasovať do dokonalého scenára matky s dcérou. Viem, že moje nie príliš nadšené prejavy sú preňho skôr sklamaním, ale ja si jednoducho nedokážem pomôcť. Nedôverujem jej a skutočnosť, že sa hrá na moju super kamarátku je ešte podozrivejšia. Ja už matku mám a jeden mizerný materinský vzťah je veru viac než dost.

Ale aj tak nemám dobrý pocit, keď viem, že môj otec je sklamaný.

Napočítam do piatich a spomaleným dychom poviem: „Platí.“ Aj cez telefón počujem jeho vďačné vydýchnutie a keď otvorím oči, opakovane žmurkám, pretože doslova bojujem s prívalom slz, ktoré sa hrozivo snažia predať von. Prečo sa všetko nemôže vrátiť do stavu, v ktorom sme sa nachádzali predtým? „Ďakujem ti, oci, že si mi to dovolil. Lúbim ťa.“

„Aj ja ťa ľúbim, Caterina.“ Jeho hlas je jemný a ku koncu sa trochu zlomí. Zakašle. „Dávaj si pozor, dobre? Budeš mať pri sebe svoj mobil, však?“

Opatrne si utriem slzy, aby som si nezničila mejkap, a vystriem sa. „Veď ma poznáš. Budem ho mať plne nabitý a pre istotu budem mať pri sebe ešte jednu nabitú batériu. Prosím ťa, naozaj si si myslel, že by som šla niekam bez neho?“

„Prepáč, čo som si to len myslel?“ otec sa smeje a v ramenách zacítim úľavu, spadne z nich vina dcéry, ktorá je pre otca neustálym sklamaním. „Chod' sa zabaviť, oriešok.“

Obaja sme položili a ja zaradím najvyšší rýchlостný stupeň, vystieram pokrčenú prikrývku a utekám si skontrolovať svoju vizáž. Hoci je nepravdepodobné, že paparazzi moju rodinu prenasledovali až do Talianska, smutnou pravdou je, že si tým

človek nikdy nemôže byť istý. Sú ako infekčné vyrážky, ktorých sa nemôžete zbaviť.

Keď sa letmo pozriem na svoj odraz v pozlátenom zrkadle, zaškúlím a našpúlím ústa. Lietanie mi nikdy nerobilo dobre na pleť a ukázalo sa, že dnešná exkurzia nie je žiadnou výnimkou. Keďže nemám čas na celú paletu farieb, ktoré na sebe vždy mávam, schmatnem taštičku s mejkapom a vyberiem z nej základné veci. Maskara na moje krátke riasy, ceruzka na olemovanie mojich hnedých očí bez inšpirácie a niečo, čím prekryjem tú odpornú vyrážku, ktorá sa mi za noc objavila na brade. Potom vyťahujem čarovný koralový lesk na pery a obtiahnem si ním svoje veľké ústa, pre ktoré si všimajú moju matku, ale na mojej malej tvári vyzerajú úplne hrozne.

So vzdychnutím vraciam svoju taštičku do prepchatého ruk-saku. Viem, že retuš môžem dokončiť aj neskôr. Potom si dám ruksak na ramená. Všetko je ťažšie než kompaktný mejkap, ktorý nosí Jenna, ale teraz nemám čas na rumázganie – ledva sa na námestie dostanem včas. Po skúmavej kontrole svojej izby schmatnem veľké tmavé slnečné okuliare a kľúč od hotelovej izby, čo ležal na nočnom stolíku, aby som ho zniesla dolu točitým schodiskom hotela.

Na dláždenej ulici, kde pulzuje život, uhýbam veľkej červej ose a vdychujem vôňu slnka, espresa a parfumy. Na tvári sa mi objaví úsmev – toto je to, na čo som čakala. Pripadáam si, akoby som kráčala v jednej z otcových scén, kde nič z tohto nie je naozaj reálne. Ani skupinka chlapcov, ktorí kopú do futbalovej lopty v uličke alebo bublajúca fontána, ktorá slúži ako lavička pre zrejme najkrajších ľudí, akých som kedy videla. Samozrejme, že s americkými turistami súťažia v širokej škále tričiek, bielych ponožiek a nelichotivých kaki šor-

tiel. Typické a, nanešťastie, realistické kliše. Potláčam smiech a zvyšujem tempo. Mám namierené na piazzu a zostávajú mi už len dve minúty.

Pomaly bez dychu sa snažím zhodnotiť skupinku čakajúcu na začiatok prehliadky. Našou sprievodkyňou je nablýskaná žena s mahagónovými vlasmi v žiarivých citrónovožltých šatách. Má na sebe slnečné okuliare s bielym rámom a jasnočervené lodičky. Zaujímavý výber na pešiu prehliadku mesta. Jej hlasný hučiaci smiech mi okamžite pripomenie Jennu. Strasia ma a potom opäť pokračujem v posudzovaní skupiny.

Bokom stojí štvorčlenná rodina. Sú tesne pri sebe a zdá sa, že vôbec nie sú vo svojom živle. Dievčatko, ktoré zvierá otcovu nohu, pravdepodobne nemá viac než osem alebo deväť rokov a ich pubertálny syn má v ušiach slúchadlá a iPod pripnutý o bundu. Má otrhaný výzor korčuliara. Zachytí, ako na nich zízam, a tak sa rýchlo otočím.

Cat, ty nemehlo.

Kútikom oka zachytím nafúkaný úškrn na tvári korčuliara a prevrátim oči. Presne pre toto nerandím. No, buď pre toto, alebo pre skutočnosť, že chalani, ktorí sa ku mne približia, sú buď mladí herci, ktorí sa snažia stretnúť s mojím otcom, alebo ide o hlupákov, ktorí si myslia, že sa budem správať ako moja matka. Načo je komu antikoncepcia, ak máte rodičov ako ja?

Milý starší párik krúži okolo zvyšku našej skupiny. Vďaka pokojnému úsmevu ženy ma rozbolí srdce, pretože si spomeniem na svojich vlastných starých rodičov a na letá, ktoré som kedysi trávievala v babkinom dome v Mississippi, kde som bola ukrytá pred zvyškom sveta. To bolo jediné obdobie, keď som mohla predstierať, že som normálna.

Ale keď sa opäť letmo pozriem na našu skupinu, uvedomím si, že to nie je pravda. Nikto z týchto ľudí si ma nepremeriava. Akoby som cítila, ako mi z pliec padá ťažké bremeno.

„*Attenzione!*“ zahučí na nás naša sprievodkyňa a ukazuje na zlatohnedý kamenný palác za nami. „Toto je Palazzo Strozzi,“ povie nám angličtinou so silným talianskym prízvukom, ale aj tak sa mi uľaví. Okrem niekoľkých kľúčových fráz, ktoré som pochytila pri čítaní a z ktorých sa žiadna nedá použiť v reálnej životnej situácii, sa moja taliančina obmedzuje na *prego*, *pasta* a *pizza*. „Písal sa začiatok roku 1489, keď chcel Filippo Strozzi starší, rival slávnej rodiny Mediciovcov, vytvoriť najvznešenejší palác vo Florencii. Inšpiráciou mu bol Palazzo Medici, ale na rozdiel od neho, tento palác je samostatne stojacou stavbou.“

Cloním si pred očami, keď žmúrim na obrovitánsku budovu. Ceľ masívnej konštrukcii pridáva na váhe drsná kamenná fasáda, čím ešte viac zdôrazňuje svoju dominanciu na celom námestí. Hlavou mi lieta myšlienka na to, že toto bol vlastne dom jednej rodiny. A dokonca nešlo ani len o kráľovskú rodinu. Hoci sa aj v Beverly Hills nájdu pompézne domy, Taliani v renesancii jednoducho vedeli, ako na to.

Naša sprievodkyňa – Paola, ako som si prečítala na jej menovke – nám dáva niekoľko minút na preskúmanie tohto miesta, kým sa poberieme ďalej. Z tašky vytiahujem svoj digitálny fotoaparát. Nemám čas, aby som si sadla a všetky tieto budovy si tu teraz načrtla, ale svoju pamäťovú kartu si môžem naplniť inšpiráciami na neskôr. Nasledujem ďalších členov našej skupiny, ktorá sa približuje k okrúhlemu vchodu budovy, urobím asi pol tučta záberov kamennej práce a potom sa otočím, aby som zachytila vrecká ľudí zmätene pobežujúcich vnútri.